

ПО БУЛЕВАРДА

В тоя час сладкарницата е почти празна. Червените масички и столове са наредени под широката тента и чакат. Прислужниците, облежнати на вратите, с кърпи под мишница, оглеждат улицата. Рано е още. Площадът блести, напечен. Въздухът е осезаем, като топла вода.

До една масичка при стената седи двойка. Мъжът — плещест, възрастен, но още запазен, с леко оредели коси и значка на запасен офицер на петлицата. Тя — млада жена, едра, в жълто-розова, златиста рокля. Косите ѝ, изкусно коафирани, също са лъскаво-златни, нозете — стегнати в копринени чорапи, бананов цвят. Лицето е свежо, каточе току-що се е изкъпала, и цялата тя прилича на голям, полюбелен банан. Само очите са тъмни, и в тях личи старателно подържан, сериозен и едва-едва меланхолично разочарован израз.